

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

31 januari 2003

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Robert Voorhamme, Koen Helsen, Eloi Glorieux, Jos Bex en Eddy Schuermans –

**houdende wijziging van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000,
wat de invoering van een systeem van warmtekrachtcertificaten betreft**

INHOUD

	Blz.
TOELICHTING	3
I. Inleiding	3
II. Invloed van de liberalisering van de energiemarkten op de ecologische elektriciteitsproductie	3
III. Toestand in het buitenland	3
IV. Toestand in Vlaanderen	4
V. Doelstelling	5
VI. Antecedenten	5
VII. Inpassing van de ecologische doelstelling in de vrijgemaakte markt	6
VIII. Inpassing in het bestaande Elektriciteitsdecreet	7
IX. Commentaar bij de artikelen	7
VOORSTEL VAN DECREET	9

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

I. Inleiding

Het protocol van Kyoto verplicht ons land tot een reductie van de uitstoot van broeikasgassen met 7,5 % ten opzichte van het jaar 1990, tegen de jaren 2008-2012.

Het voornaamste broeikasgas, CO₂, komt vrij door de verbranding van fossiele brandstoffen, die op hun beurt worden ingezet voor ruimteverwarming, industriële processen, mechanische aandrijving en elektriciteitsproductie. Om het engagement dat in het kader van het Kyoto-protocol werd aangegaan, te kunnen nakomen, komt het er dus op aan zo weinig mogelijk van deze brandstoffen te gebruiken.

Elektriciteit wordt traditioneel gewonnen uit steenkool, aardgas en kernbrandstof. Aardolie heeft nog slechts een symbolisch aandeel in de brandstofmix voor de opwekking van elektriciteit, zodat vanuit dit oogpunt vooral aandacht moet worden besteed aan de reductie van het aardgas- en steenkoolgebruik.

Naast een rationeel gebruik van deze fossiele energiedragers, de substitutie naar CO₂-arme brandstoffen en de inzet van hernieuwbare energiebronnen, kunnen eveneens efficiënte, geavanceerde productietechnieken worden ingezet om de doelstelling van het Kyoto-protocol te bereiken.

In het eerste Nationale Plan voor de reductie van de CO₂-uitstoot (1994) werd de techniek van de warmtekrachtkoppeling, hierna WKK genoemd, al aangewezen als de meest effectieve maatregel, naast een CO₂-energietaks, om de toenmalige energietaks, om de toenmalige doelstelling van een stabilisatie van de CO₂-uitstoot tegen het jaar 2000 ten opzichte van het jaar 1990 te bereiken. Door tegelijkertijd warmte en kracht op te wekken in één installatie kunnen grote energiebesparingen worden verwezenlijkt.

Ondanks dit plan is de CO₂-uitstoot ondertussen niet gestabiliseerd. In tegendeel, tussen 1990 en 2000 is hij in Vlaanderen zelfs met 13 % toegenomen. Er moeten dus dringend maatregelen worden genomen.

II. Invloed van de liberalisering van de energiemarkten op de ecologische elektriciteitsproductie

Als gevolg van een verplichting die door de Europese Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende de gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit aan de lidstaten wordt opgelegd, heeft België en ook Vlaanderen (decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt – BS van 22 september 2000) de eigen elektriciteitsmarkt vrijgemaakt.

De bedoeling van deze vrijmaking is om meer concurrentie mogelijk te maken en op die manier tot lagere elektriciteitsprijzen te komen. Lagere elektriciteitsprijzen kunnen leiden tot een hoger elektriciteitsverbruik, en bijgevolg eveneens tot een hoger verbruik van de primaire brandstoffen en de daarmee gepaard gaande CO₂-uitstoot, maar maken het ook minder interessant om vooruitstrevende technieken te gebruiken. Deze technieken zijn immers dikwijls duurder dan de meer conventionele technieken.

Hiernieuwbare energiebronnen en warmtekrachtkoppeling kunnen moeilijk op gelijke basis concurreren tegen de klassieke elektriciteitscentrales op steenkool en gas. De milieukosten ten gevolge van de emissies van deze klassieke centrales, worden immers niet doorgerekend in de exploitatiekosten of aan de verbruikers. Wanneer warmtekrachtinstallaties of hernieuwbare energiebronnen moeten worden ingezet bij nog verder dalende marktprijzen van elektriciteit ten gevolge van de vrijmaking van de markt, is hun rendabiliteit mede daardoor allerminst gegarandeerd. De installaties die vroeger rendabel waren, worden in een aantal gevallen zelfs stilgelegd. Nieuwe installaties worden nog nauwelijks gebouwd, want zelfs indien de berekende rendabiliteit op dit ogenblik gunstig uitvalt, blijven potentiële investeerders voorzichtig wegens de onzekere situatie die de vrije markt met zich meebrengt.

III. Toestand in het buitenland

De geschetste situatie is uiteraard analoog in de andere landen van de Europese Unie. Nochtans hebben met name vooral Nederland en Denemarken een uitzonderlijk hoge penetratiegraad van WKK. Dat is vooral te danken aan een stimulerend overheidsbeleid, zowel in het verleden, het heden, als de toekomst. Uit Eurostat-gegevens blijkt dat in de EU gemiddeld 10 % van de nationale elektrici-

teitsproductie bestaat uit WKK, terwijl België één van de achterblijvers is met ongeveer 4 %.

De hedendaagse steunmaatregelen bestaan voornamelijk uit investeringssteun, fiscale aftrekbaarheid en gunstigere leveringsvergoedingen aan het elektriciteitsnet. Ondanks de huidige hoge penetratiegraad van WKK is Nederland van plan om zijn financiële steun nog uit te breiden.

Ook de Europese Commissie heeft de problemen ingezien en heeft recent een voorstel voor een richtlijn bij het Europees Parlement en de Raad ingediend inzake de bevordering van warmtekrachtkoppeling op basis van de vraag naar nuttige warmte binnen de interne energiemarkt.

In het voorstel van de Commissie (COM (2002) 415, definitief van 22 juli 2002) wordt vastgesteld dat elke lidstaat zowat zijn eigen steunsystemen en definities heeft van warmtekrachtkoppeling. Zij stelt vast dat de verschillende definities van warmtekrachtkoppeling voor uiteenlopende doeleinden zijn ontwikkeld en vaak aan de nationale omstandigheden zijn aangepast. De Commissie vindt het dan ook wenselijk om alleen een gemeenschappelijke basis te creëren voor statistische benaderingen, inschattingen van nationale potentiëlen en evaluatie van de georganiseerde steunregelingen opdat hoogrendabele WKK op lange termijn een belangrijk element zou vormen in de besluitvorming over investeringen in nieuwe productiecapaciteit.

Op korte termijn moeten steunsystemen van de lidstaten volgens de Commissie dienen als instrument om binnen de interne energiemarkt bestaande WKK te consolideren, en waar haalbaar, nieuwe hoogrendabele WKK te bevorderen. Teneinde gelijke concurrentievoorwaarden te creëren, zijn volgens haar rechtszekerheid en in sommige gevallen financiële steun voor WKK noodzakelijk.

IV. Toestand in Vlaanderen

De VITO en het Institut Wallon berekenden in 1997 het "Energetisch potentieel voor warmtekrachtkoppeling in België" op 3.191 MW.

Laborelec en Electrabel maakten, op basis van dit energetische potentieel en een marktonderzoek, een raming van het economische potentieel en het marktpotentieel. Zij komen tot de conclusie dat het totale economische potentieel twee derde uitmaakt van het energetische potentieel. Van dit economische potentieel wordt een deel niet gerealiseerd

wegens andere barrières, zodat het uiteindelijke marktpotentieel ongeveer de helft van het energetische potentieel uitmaakt (bron : Ampère-rapport).

Uitgaande van de bevindingen van de VITO en het Institut Wallon dat 75 tot 80 % van het potentieel zich in Vlaanderen bevindt, kan de volgende samenvattende tabel van het economische potentieel worden gegeven voor de WKK-installaties waar de elektriciteitsgenerator wordt aangedreven door een motor of door een gas- of stoomturbine :

MW Vlaanderen	Economisch potentieel (*)
Industrie groot	1.320
Industrie klein	120
Glastuinbouw	80
Tertiair en residentieel	200
Totaal	1.720

(*)80 % van het economisch potentieel zoals berekend in het Ampère-rapport.

Van dit potentieel werden tot 31 december 2001 volgende installaties gerealiseerd :

Motoren		
Toepassingssector	Aantal installaties	Vermogen (MW)
Tuinbouw	85	63,6
Industrie	64	51,2
Ziekenhuizen	30	9,7
Afvalverwerking	23	9,4
Sport, cultuur en recreatie	21	3,2
Kantoren	10	2,5
Totaal	212	139,6

Turbines		
Toepassingssector	Aantal installaties	Vermogen (MW)
Industrie	14	588

Motoren en gasturbines zijn de nieuwste technologieën om aan warmtekrachtkoppeling te doen. In het verleden werden echter ook stoomturbines (met aftap of in tegendruk) gebruikt. Ook de combinatie van warmteproductie en rechtstreekse me-

chanische aandrijving, dus zonder tussenkomst van een elektriciteitsgenerator, is een WKK-toepassing. Het economische potentieel van deze beide klassieke technologieën werd in februari 2002 in een gezamenlijk rapport van de VITO, Cogen-Vlaanderen en het Energie-instituut van de KU Leuven geschat op respectievelijk 185 en 100 MW.

De werkelijke toestand zou op dit ogenblik respectievelijk 155 en 100 MW bedragen, wat betekent dat er geen supplementaire rechtstreekse aandrijving moet worden verwacht, maar dat voor stoomturbines nog groeimogelijkheden bestaan.

Uit de tabellen volgt duidelijk dat in de concrete werksituatie het effect van een groot aantal toepassingsmogelijkheden (motoren), maar met geringe eenheidsvermogen, niet opweegt tegen de resultaten die men behaalt in relatief weinig toepasbare situaties (turbines), maar met grote vermogens.

Een andere conclusie is dat in de huidige situatie vooral de industrie mogelijkheden ziet voor de toepassing van warmtekrachtkoppeling. Meer dan de andere sectoren laat de industrie zich leiden door rentabiliteitsoverwegingen. De industrie biedt ook minder weerstand tegen technisch gecompliceerde oplossingen.

De meest frappante conclusie is echter dat er nog een groot verschil bestaat tussen het zelfs als "economisch" bepaald potentieel en de werkelijke situatie. De samenvoeging van de cijfers voor motoren, gasturbines, stoomturbines en rechtstreekse aandrijving leidt tot een economisch potentieel aan kwalitatieve WKK-installaties van 1.820 MW, waarvan eind 2001 slechts de helft (983 MW) is gerealiseerd.

Wanneer men ervanuit mag gaan dat de technische en economische voordelen van WKK voldoende bekend zijn, mag worden aangenomen dat vooral de onzekerheid over de toekomst de bepalende factor is voor het niet-nemen van de nodige investeringsbeslissingen. De hoger geschetste invloed van de liberalisering op de energie-investeringsbeslissingen zijn niet van dien aard dat ze deze onzekerheid wegnemen.

Het is ook niet verwonderlijk dat de bovenvermelde gasturbine-toepassingen uitsluitend werden gerealiseerd in samenwerking met een energiebedrijf. Energiebedrijven hebben een betere know how wat betreft de inschatting van marktrisico's in wat tenslotte hun corebusiness is. De stimuli voor het toepassen van WKK moeten dan ook niet zozeer worden gericht op de elektriciteitssector, maar op

andere sectoren waar WKK-toepassing interessant kan zijn.

V. Doelstelling

Uitgaande van de vaststelling van het grote verschil tussen het economische potentieel aan WKK en de toestand die vandaag bestaat, is het duidelijk dat een inhaalbeweging noodzakelijk is.

In het ontwerp van Vlaamse Klimaatbeleidsplan 2002-2005 werd een projectplan Warmtekrachtkoppeling vastgelegd, met als doelstelling de realisatie van een economisch potentieel aan kwalitatieve WKK ten belope van 1.278 MW in 2005 en 1.832 MW in 2012. Dat is dus respectievelijk 295 en 849 MW meer dan het vermogen dat eind 2001 stond opgesteld. In het Vlaamse Klimaatbeleidsplan werd uitgegaan van een economisch potentieel in de beschouwde jaren dat gelijk is aan 40 % van het technische potentieel voor motoren en 85 % van het technische potentieel voor turbines.

VI. Antecedenten

Vlaams minister Steve Stevaert legde op 30 november 2001 en 19 maart 2002 een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering voor houdende de openbaredienstverplichting ter bevordering van de elektriciteitsopwekking in kwalitatieve warmtekrachtinstallaties. In dit ontwerp van besluit werd een systeem van warmtekrachtcertificaten uitgewerkt, analoog aan het bestaande systeem van groenstroomcertificaten. De Raad van State gaf echter het advies het Elektriciteitsdecreet aan te vullen met een meer specifieke rechtsbasis voor een dergelijk systeem.

De bedoeling van dit voorstel van decreet is om de Vlaamse regering een rechtsbasis te geven voor de bevordering van de kwalitatieve warmtekrachtkoppeling, met name door de invoering van een WKK-certificatensysteem.

Een certificatensysteem certificeert dat de energieproductie van een bepaalde installatie voldoet aan de nodige kwalitatieve, ecologische en economische vereisten om te worden ondersteund. Voor elke productie van een gegeven hoeveelheid energie, of een hoeveelheid bespaarde energie ten opzichte van een referentie-systeem, wordt een certificaat afgegeven.

Met dit certificaat bewijst de producent dus dat de energie die door hem wordt geleverd op een ver-

antwoorde wijze tot stand is gekomen. Op zichzelf heeft zo een certificaat, behoudens eventuele imago-overwegingen, weinig waarde. Aan dit certificaat moet dus een waarde worden toegekend door er op de een of andere manier een financieel ondersteuningsmechanisme aan te verbinden.

VII. Inpassing van de ecologische doelstelling in de vrijgemaakte markt

Het rechtstreeks subsidiëren van WKK-energieproductie is weinig compatibel met de bovengenoemde vrijmaking van de energiemarkten. Toch is het om ecologische redenen, en zoals hoger blijkt ook om economische redenen, geraadzaam om een zo groot mogelijk deel van de elektriciteitsproductie te realiseren met WKK-installaties. Een openbaredienstverplichting aan de elektriciteitsleveranciers om een minimale hoeveelheid van de door hen geleverde elektriciteit te betrekken uit WKK-installaties is dus op zijn plaats.

In plaats van hen te verplichten deze installaties zelf te bouwen, te beheren en te onderhouden, waarvoor zij misschien niet de nodige ruimte en/of mogelijkheden hebben, kan deze elektriciteit ook worden betrokken bij derden. Mogelijkheden zijn er voor WKK inderdaad alleen indien de warmte ter plaatse nuttig kan worden gebruikt. Energieleveranciers zijn ook niet altijd de meest geschikte organisaties om de door hun geleverde energie ook daadwerkelijk zelf te produceren. Vooral in een vrije markt, met vrije aankopen, verkopen en doorverkopen, is dat steeds minder evident.

In het voorgestelde certificatenstelsel bewijzen de certificaten, afgegeven aan de producenten, dat er in ieder geval ergens in Vlaanderen elektriciteit en warmte is opgewerkt die nuttig wordt gebruikt en volgens de meest ecologische manier tot stand is gekomen. Het doet er dan minder toe waar en door wie dit is gebeurd. Diegene die een certificaat in handen heeft, kan het gewijs leveren dat de erop vermelde hoeveelheid elektriciteit daadwerkelijk is geproduceerd met een kwalitatieve WKK.

Hierdoor krijgt het certificaat ook een economische en financiële waarde. Men kan namelijk van de energieleverancier vereisen dat hij een zekere hoeveelheid certificaten in handen heeft. Wat de ene in handen heeft, kan een andere niet meer bezitten. Indien de energieleverancier geen eigen WKK-productie heeft, zal hij het certificaat dus moeten krijgen (lees : kopen) van een producent.

Omgekeerd, indien een producent zelf geen certificaten nodig heeft, of er meer dan voldoende heeft om aan zijn verplichtingen te voldoen, kan hij ze verkopen aan een energieleverancier of aan om het even wie er belang in stelt. Dat laatste kan het geval zijn voor tussenpersonen die de betreffende certificaten verhandelen tussen aanbieders en aankopers. Op deze manier ontstaat er een markt in certificaten waarvan de waarde, zoals bij elke marktwerking, wordt bepaald door het evenwicht tussen vraag en aanbod. Het is natuurlijk nodig dat de energieleverancier, die de verplichting heeft om een aantal certificaten in zijn bezit te hebben, ook bereid is om er een redelijke prijs voor te betalen. In het tegenovergestelde geval zou de waarde van het certificaat slechts marginaal zijn, met andere woorden beperkt tot de imago-waarde die de verkrijger eraan hecht. Een hogere dan symbolische waarde van het certificaat kan worden verwezenlijkt door aan het niet-voldoen aan de verplichting een boete te koppelen. De energieleverancier zal zich dan bij zijn keuze laten leiden door het verschil tussen de prijs die hij voor een certificaat dient te betalen en de boete die hij opgelegd krijgt wanneer hij onvoldoende certificaten heeft.

Zolang er onvoldoende certificaten in omloop zijn, zolang de vooropgestelde doelstelling met andere woorden niet is bereikt, zal de waarde van een certificaat het boetebedrag benaderen. Een hoge certificatenwaarde garandeert een evenredig hoge stimulans voor kandidaat-producenten om in WKK-technologie te investeren. Hierdoor garandeert het systeem meteen ook dat de beoogde doelstelling toch wordt gerealiseerd, ook al zou niet elke individuele energieleverancier WKK-stroom produceren of aankopen. De stroommarkt kan dus volledig onafhankelijk werken van de certificatenmarkt. Het is niet nodig dat een leverancier die WKK-stroom inkoopt daarvoor ook de certificaten koopt die de producent voor zijn kwaliteitscontrole heeft gekregen. Wanneer hij voldoende certificaten heeft, kan hij toch nog WKK-stroom aan- en verkopen, zonder daarbij de kosten te moeten doen voor de aankoop van de overeenstemmende certificaten.

Omgekeerd hoeft een producent zijn certificaten niet af te geven aan de aankoper van zijn WKK-stroom. Hij kan ze eventueel verkopen aan een derde partij die bereid is om er meer voor te geven dan zijn stroom-klant. Hierdoor ontstaat een volledige scheiding van de stroom- en certificatenmarkt, met eigen dynamiek en onderscheiden financiële producten (opties, futures, banking en zelfs speculatie).

VIII. Inpassing in het bestaande Elektriciteitsdecreet

Het systeem dat hier wordt voorgesteld, beoogt het stimuleren van een hoogtechnologische elektriciteitsproductie met grote ecologische en economische voordelen. Dat systeem moet in de georganiseerde vrije elektriciteitsmarkt worden ingepast.

Teneinde een consistente wetgeving te behouden wordt daarom voorgesteld om het WKK-certificatensysteem te integreren in het decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (Elektriciteitsdecreet).

IX. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel bepaalt dat het over een gewestbevoegdheid gaat.

Artikel 2

Dit artikel wijzigt de huidige definitie van warmtekrachtinstallatie uit het Elektriciteitsdecreet om ook productie van mechanische energie mogelijk te maken. De nieuwe definitie is in overeenstemming met de definitie uit het ontwerp van Europese WKK-richtlijn.

Artikel 2 geeft tevens een tweetal aanvullingen bij de definities van het Elektriciteitsdecreet. In 26° wordt een definitie gegeven van de term "warmtekrachtbesparing" die in de definitie van het warmtekrachtcertificaat wordt gebruikt. In 27° wordt de definitie gegeven van het betreffende certificaat.

Artikel 3

Dit artikel voegt het beschouwde systeem in het Elektriciteitsdecreet in als een artikel 25bis.

Dat artikel bepaalt in § 1 dat de certificaten worden toegekend door de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG), onder de voorwaarden die door de Vlaamse regering worden opgelegd.

In § 2 wordt de Vlaamse regering gemachtigd om aan de elektriciteitsleveranciers de verplichting op te leggen om jaarlijks een aantal certificaten voor te leggen. Die verplichting, gekoppeld aan het boetesysteem, is nodig om een markt van certificaten te creëren. De VREG voert de nodige controles uit.

Het advies van de Raad van State over het ontwerp van koninklijk besluit betreffende de markt voor elektriciteit opgewekt uit hernieuwbare energiebronnen, concludeert dat de federale overheid niet over de bevoegdheden beschikt voor het opleggen van openbare dienstverplichtingen inzake hernieuwbare energiebronnen, zoals groenstroomquota, met betrekking tot de leveringen via het transmissienet op een nominale spanning van meer dan 70 kV, aangezien het beleid inzake hernieuwbare energiebronnen volledig tot de gewestelijke bevoegdheden behoort. Ook het beleid inzake rationeel energiegebruik en decentrale energieproductie, bijvoorbeeld in warmtekrachtkoppelinginstallaties, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten, ook wat de leveringen via het transmissienet betreft. De federale overheid kan daardoor geen openbare dienstverplichtingen opleggen inzake rationeel energiegebruik en decentrale energieproductie wat de leveringen via het transmissienet betreft.

De openbare dienstverplichtingen inzake warmtekrachtkoppeling dienen daarom uitgebreid te worden tot alle leveringen via het transmissienet, om geen marktdistortie te creëren tussen bedrijven aangesloten op een distributienet en het transmissienet. Hierdoor zou anders de ontwikkeling van het distributienet benadeeld worden.

§ 2 van artikel 3 bepaalt daarom dat de certificatenverplichting zowel betrekking kan hebben op de leveringen via het distributienet als het transmissienet.

In het derde lid van dezelfde paragraaf wordt de Vlaamse regering gemachtigd om ook certificaten door de VREG te laten aanvaarden die niet door de VREG zelf zijn uitgegeven, maar die eraan equivalent zijn. Dat is nodig, omdat in een Europese vrijgemaakte markt ook certificaten van buitenlandse instellingen, mogelijk verplicht, moeten worden aanvaard. Het ontwerp van Europese richtlijn terzake vermeldt deze verplichting niet, maar wegens de intracommunautaire wetgeving op de concurrentie is het verstandig om dat nu al in het decreet op te nemen.

In het vierde lid wordt de Vlaamse regering verplicht om in 2005 aan het Vlaams Parlement een evaluatie voor te leggen van het WKK-certificaten-systeem.

Artikel 4

Dit artikel voegt in het Elektriciteitsdecreet de boete in bij het niet-naleven van de certificaatverplichting. Zo wordt, zoals hoger beschreven, aan de WKK-certificaten een marktwaarde gegeven.

In artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet wordt hiertoe een § 2ter ingevoegd. Artikel 37 bepaalt in § 2 en § 2bis al dat op het niet-naleven van respectievelijk de groenestroomcertificatenverplichting en de REG-verplichting een administratieve boete staat.

In dezelfde paragraaf van het betreffende artikel wordt in een tweede lid bepaald dat, indien de marktwaarde van een certificaat door een beslissing van de Vlaamse regering tot minder dan 60 % van die administratieve boete daalt, de Vlaamse regering de schade moet vergoeden tengevolge van deze beslissing, voorzover het warmtekrachtinstallaties betreft die minder dan 10 jaar in dienst zijn.

Deze laatste paragraaf komt tegemoet aan diegenen die vrezen dat de onzekerheid over het verder bestaan van de regeling als gevolg zou hebben dat het hele systeem niet rendabel zou blijken te zijn en hun investering in WKK-installaties bijgevolg onnuttig zou zijn geweest.

Artikel 4 wijzigt ook § 3 van artikel 37 van het Elektriciteitsdecreet om het de VREG mogelijk te maken, naast de administratieve boeten die al in het decreet zijn opgenomen, ook die in verband met de WKK-certificaten vast te leggen.

Robert VOORHAMME

Koen HELSEN

Eloi GLORIEUX

Jos BEX

Eddy SCHUERMAN

VOORSTEL VAN DECREET

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In artikel 2 van het Elektriciteitsdecreet van 17 juli 2000, gewijzigd bij de decreten van 22 december 2000 en 6 juli 2001, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° de bepaling onder 4° wordt vervangen door wat volgt :

"4° warmtekrachtinstallatie : installatie voor de opwekking in één proces van thermische energie en elektrische en/of mechanische energie ;" ;

2° een 26° en 27° worden toegevoegd, die luiden als volgt :

"26° warmtekrachtbesparing : de primaire energiebesparing die gerealiseerd wordt door gebruik te maken van een warmtekrachtinstallatie ;

27° warmtekrachtcertificaat : een overdraagbaar immaterieel goed dat aantoonst dat een daarin genoemde warmtekrachtinstallatie, in een daarin aangegeven jaar, een warmtekrachtbesparing van 1.000 kWh heeft gerealiseerd." .

HOOFDSTUK II

Warmtekrachtcertificaten

Artikel 3

Aan hoofdstuk VII van hetzelfde decreet wordt een artikel 25bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 25bis

§ 1. Een systeem van warmtekrachtcertificaten wordt ingevoerd. De Vlaamse regering bepaalt de datum van inwerkingtreding van het systeem.

De warmtekrachtcertificaten worden door de reguleringsinstantie toegekend op basis van de voorwaarden die door de Vlaamse regering worden bepaald.

§ 2. De Vlaamse regering kan leveranciers aan eindafnemers, aangesloten op het distributienet of het transmissienet, de verplichting opleggen om jaarlijks voor 31 maart een aantal warmtekrachtcertificaten voor te leggen aan de reguleringsinstantie. De Vlaamse regering stelt de nadere toepassingsregels vast.

De Vlaamse regering legt het aantal voor te leggen warmtekrachtcertificaten vast, rekening houdend met de beleidsdoelstellingen inzake de uitbouw van kwalitatieve warmtekrachtkoppeling in het Vlaamse Gewest.

De Vlaamse regering kan bepalen onder welke voorwaarden certificaten uitgegeven door andere overheden kunnen worden aanvaard om te voldoen aan de certificatenverplichting, bedoeld in het eerste lid, waarbij gelijkaardige waarborgen moeten worden geboden op het vlak van de toekenning van de certificaten.

In 2005 legt de Vlaamse regering, in overleg met de reguleringsinstantie, een evaluatierapport over de certificatenverplichting voor aan het Vlaams Parlement. Dit rapport evalueert de effecten en de kosteneffectiviteit van de certificatenverplichting." .

Artikel 4

In artikel 37 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° een § 2ter wordt ingevoegd, die luidt als volgt :

"§ 2ter. Het tarief van de administratieve geldboete voor een overtreding van de certificatenverplichting, bedoeld in artikel 25bis, bedraagt 30 euro per ontbrekend certificaat op 31 maart 2004, 35 euro per ontbrekend certificaat op 31 maart 2005, 40 euro per ontbrekend certificaat op 31 maart 2006, en 45 euro per ontbrekend certificaat op 31 maart 2007 en daarna.

In geval de marktwaarde van de warmtekrachtcertificaten door een beslissing van de Vlaamse regering daalt tot minder dan 60 % van deze administratieve boete, vergoedt de Vlaamse regering de geleden schade voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties die minder dan 10 jaar in dienst zijn." ;

2° in § 3 worden de woorden "§ 1 en § 2" vervangen door de woorden "§ 1, § 2, § 2bis en § 2ter".

Robert VOORHAMME

Koen HELSEN

Eloi GLORIEUX

Jos BEX

Eddy SCHUERMANS
